

Зміст

Бурулька	6
Чарівна ніч	21
Різдвяна несподіванка	34
Подарунок на Різдво	46
Різдвяний ангел	65
Три бажання	76

Бурулька

Наближалось довгоочікуване Різдво. У Святвечір мороз намалював на віконних шибках срібні зірочки, а дахи будівель і високі сосни, що росли біля будинку Петруся, укрити білий пух. Хлопець іще вчора розбив свою свинку-скарбничку й перелічив гроші. Їх вистачило на красивий пуховий шарф для мами й теплу ковдру для бабусі Влади, таку само, як у святого Миколая, що його везуть північні олені. Подарунки вже куплені, тож він старанно пакував їх у коробки і складав під ялинкою. Розложисте святкове деревце вже стояло, прикрашене скляними кульками, цукерками, свічками й кольоровими

ланцюжками. Очка ланцюжків вони із Софійкою склеювали протягом кількох днів, і тепер ті гордо висіли на гілках поряд із сухозлітками.

— Подивися!

До кімнати увійшла Петрусєва сестричка, з гордістю несучи дві листівки.

— Ця для тата... — Вона показала намальоване велике серце. — ...а та для дідуся.

— Отакої! Ти не могла просто купити подарунки?! — з подивом вигукнув хлопчик.

— У мене немає грошей. Мушу залишити трохи на ласощі до Святвечора для Бурульки, — сказала вона поважно, і Петрусь із розумінням кивнув.

Незадовго до Різдва до них додому привезли маленького білого песика Бурульку із закрученою, як у баранця, вовною

і кумедними вухами насторч. Поміж сотень собачих очей і носиків, затиснутих між ґратами у притулку, саме його оченята благали найбільше:

— Візьміть мене, а я полюблю вас усім своїм вірним серцем!

Коли вони зайшли до боксу, песик радісно завищав, ускочив Софійці на коліна та й ну лизати її обличчя і ручки шорстким язиком та махати хвостиком.

— Він часто жалібно скавулів у вольєрі, бо не розумів, чому тут опинився, — розповідала завідувачка притулку. — Подружився лише з рудою Майєю. Але тепер бачу, що його мрія здійснилася! Він полюбив вас з першого погляду, — усміхнулася жінка дітям.

«Бурулька чудовий, так само як казковий Святвечір», — подумав Петрусь. Але зараз удома панувала підозріла тиша, жодного звуку. Де ж він подівся?!

— Бурулько! — Петрусь і Софійка швидко вдяглися й побігли на вулицю.

Вони кликали його, аж поки не захрипли! Імовірно, вранці хтось відчинив двері, що ведуть до саду, і песик вибіг через хвіртку. Але як він міг? А може, хтось його вкрав?

Мама була в тітки Надії, тож діти зачинили двері й вирушили на пошуки. Надворі падав сніг, і незабаром їхні шапки та одіж були щільно вкриті сніговим пухом.

— Поглянь, Софійко! — На темному небі з'явилася чарівна срібна зірочка. Зірка ніби підморгувала дітям, немовби хотіла сказати щось важливе, але була занадто далеко, щоб її почули.

Раптом Петрусь помітив, що на даху будинку сусідів, біля димаря, хтось стоїть. Хтось у червоному кожусі та червоній шапці з помпоном, з важким мішком на спині.

— Софійко, ти це бачиш? — спитав брат.

Дівчинка спочатку здивувалася, а потім широко всміхнулася.

— Це святий Миколай! — радо вигукнула вона.

Святий Миколай хутко зліз із даху й став перед дітьми: у високих чоботах, засапаний і розпашілий. Біля нього закрутилися два маленькі крилаті ельфи, розв'язуючи мотузку великого мішка.

— Хай йому грець! — пирхнув Миколай. — Уже не можна спокійно дарувати подарунки, бо діти відразу тебе знаходять! Ну, якщо ви були ввічливі, то напевно щось отримаєте від мене. Як ви кажете? Стовідсотково!

Він знову засміявся, і ельфи затулили свої личка ручками й захихотіли, підстрибуючи так, що один з них навіть гепнувся в замет.

— Ми були ввічливі... — почала була Софійка, але Петрусь дав їй стусана в бік.

— Ми... — І він розповів про зникнення Бурульки, що дуже засмутило Миколая.

Святий почував сиву бороду й замислився, а тоді промовив:

— Звісно, я вам допоможу! Але як знайти цього бешкетника? У мене є ідея, однак ви мусите піти разом зі мною.

Миколай узяв Софійку за ручку й закинув мішок собі на спину.

— Кроком руш! Недалеко звідси мешкає мишача родина, до речі, дуже приємна. Я занесу дітям подарунки, і з цієї нагоди ми дізнаємося, де подівся ваш Бурулька. Таких, як ці мишки, більше немає! Знають про все, що тут коїться. Ви можете поговорити з ними, адже різдвяної ночі тварини розмовляють людським голосом.

Він усміхнувся й рушив швидким кроком, а за ним, хихотячи й кидаючись сніжками, побігли ельфи.

— О боже! — прошепотіла до Петруся Софійка. — Це справді святий Миколай. Якби ж то Бурулька знайшовся!

Біля одного з будинків Миколай зупинився, і Петрусь зауважив у землі маленький круглий отвір. Це був вхід до мишачої нірки.

— Хо-хо! І не думай, хлопче, що ми протиснемося в нього такими, як є! — захихотів Миколай, випереджаючи запитання Петруся, і вийняв із глибокої кишені червоного кожуха пляшечку з якоюсь червоною рідиною.

— Якщо вип'ємо по краплі цієї мікстури, то легко потрапимо досередини. — Він підморгнув Софійці й подав пляшечку. — Пийте, не бійтеся, любі мої!

Діти ковтнули й умить відчули, що з ними відбувається щось дивне!

— Ай! — вигукнув Петрусь, який, так само як Софійка, зменшився до розмірів гнома!

Миколай, забравши в них пляшечку, за мить сам перетворився на одного зі своїх помічників — ельфів. Це було так несподівано!

— Стук-стук! — Двері нірки відчинилися, впускаючи гостей, які ввійшли до мишачого житла легко й просто. — Я такий маленький!

Петрусь почувався трохи дивно, тоді як Софійка була в захваті від цієї зміни. Побачивши мишку Адель, одягнену у святковий фартушок, вона витріщила очі, а Петрусь прошепотів сестрі:

— Оце так-так!